

Jak kněz Strachota šíří Víru

A proto boží Plán počítá s vámi se všemi,“ zakončil kněz Strachota svou řeč. Tváře vesničanů, kteří jeho proslov poslouchali, zůstávaly nedůvěřivé. Vesnička Hlinica leží jen kousek západním směrem od Blatnohradu, Víru tu ovšem zná jen několik málo lidí.

Ostatní zůstávají věrni Svarogovi a víře svých otců.

Starý otrhaný sedlák se zvedl a odplivl si. „Takhle poplivat by mě museli mí předci, kdyby zjistili, že jsem začal věřit v nějakého cizího boha,“ zanačoval.

„Bůh je jen jeden,“ odpověděl klidně Strachota.

„A jak mi ten tvůj Bůh zabrání, abych ti nerozbil palici cepem?“ rozkřikl se starý vesničan.

Válečník stojící Strachotovi po boku významně položil ruku na jílec svého meče.

Kněz si toho všimnul a nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Ne, bratře.

Naši víru šíříme pomocí slova, nikoliv meče. Nikdo ti nebude brát víru tvých předků.

Ty sám ale brzy přijdeš na to, o kolik spokojenější jsou tví sousedé,

kteří přijali do svých srdcí Víru a naslouchají kněžím Církve Dubu a Lípy.

Řekni, člověče, je tady něco, s čím bychom ti mohli pomoci na důkaz boží přízně?“ zeptal se Strachota nerudného vesničana.

Sedlák se zamyslel a pak začal vyprávět příběh, jak před několika týdny ztratil v nedalekém jezeře při koupání přívěšek, který patřil jeho zesnulé ženě.

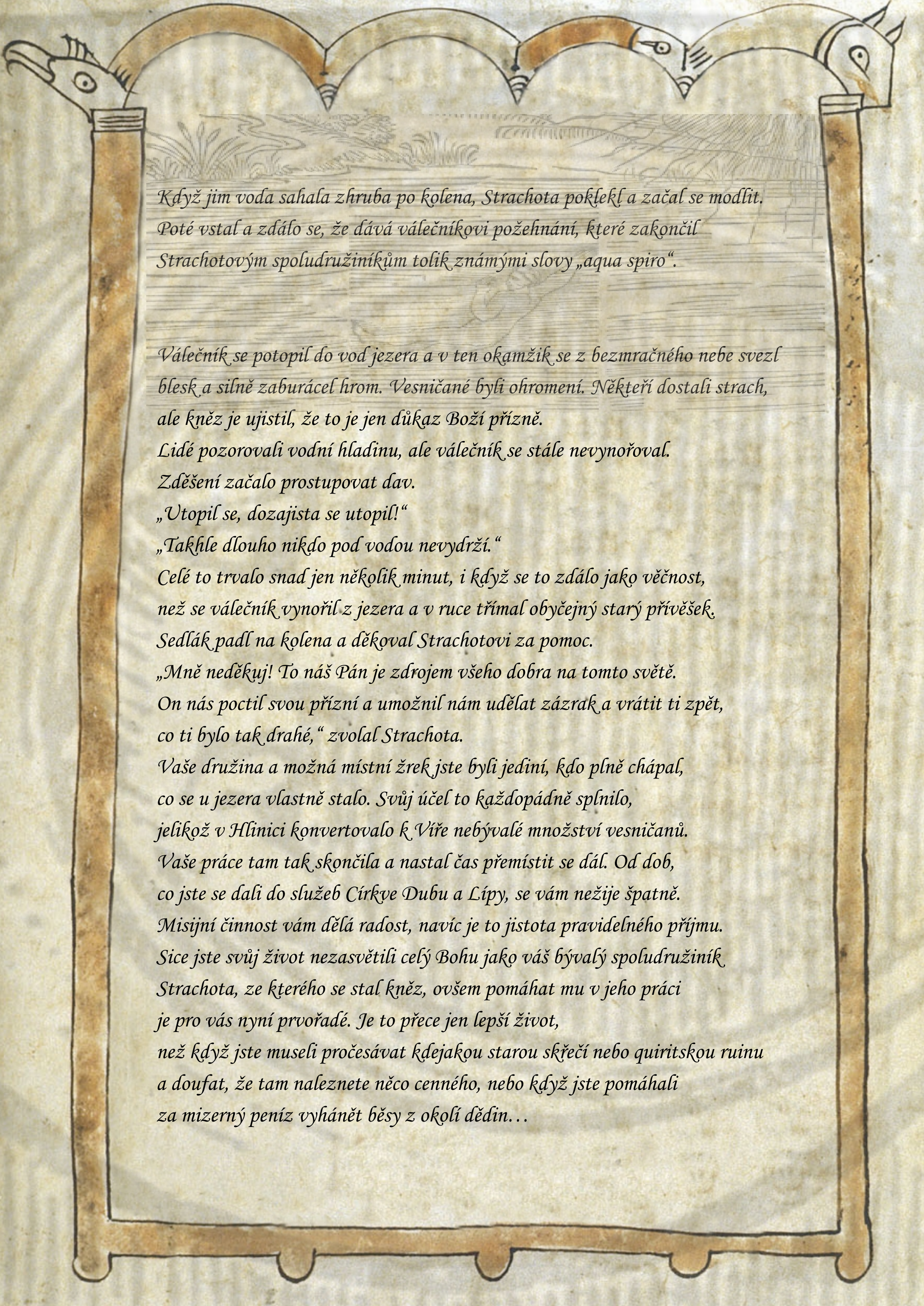
Hloubka jezera je bezedná a ani ti nejlepší plavci z Hlinice nedokázali přívěšek vylovit.

Strachota mužův příběh pozorně vyslechl a řekl: „Není divu, že muži od vás z vesnice neuspěli. Neprovázela je boží přízeň. Cesty Boží jsou nevyzpytatelné a já jsem jen člověk, takže nemohu zaručit výsledek.

Pokud je v jeho Plánu, abys získal svůj přívěšek zpět, máme šanci.

Jeho požehnání nám dá možnost ti pomoci.“

Strachota se svou družinou a půlka vesnice se vydali k jezeru. Na břehu jim sedlák ukázal, kde přibližně svůj přívěšek ztratil. Strachota si vzal stranou válečníka a něco mu pošeptal. Ten odložil zbroj a většinu oblečení a společně se vydali vstříc chladným vodám jezera.

Když jim voda sahala zhruba po kolena, Strachota poklekl a začal se modlit. Poté vstal a zdálo se, že dává válečníkovi požehnání, které zakončil Strachotovým spoludružiníkům tolik známými slovy „aqua spiro“.

Válečník se potopil do vod jezera a v ten okamžik se z bezmračného nebe svezl blesk a silně zaburácel hrom. Vesničané byli ohromeni. Někteří dostali strach, ale kněz je ujistil, že to je jen důkaz Boží přízně.

Lidé pozorovali vodní hladinu, ale válečník se stále nevynořoval.

Zděšení začalo prostupovat dav.

„Utopil se, dozajista se utopil!“

„Takhle dlouho nikdo pod vodou nevydrží.“

Celé to trvalo snad jen několik minut, i když se to zdálo jako věčnost, než se válečník vynořil z jezera a v ruce držel obyčejný starý přívěšek. Sedlák padl na kolena a děkoval Strachotovi za pomoc.

„Mně neděkuj! To náš Pán je zdrojem všeho dobra na tomto světě.

On nás poctil svou přízní a umožnil nám udělat zázrak a vrátit ti zpět, co ti bylo tak drahé,“ zvolal Strachota.

Vaše družina a možná místní žrek jste byli jediní, kdo plně chápal, co se u jezera vlastně stalo. Svůj účel to každopádně splnilo,

jelikož v Hlinici konvertovalo k Víře nebývalé množství vesničanů.

Vaše práce tam tak skončila a nastal čas přemístit se dál. Od dob, co jste se dali do služeb Církve Dubu a Lípy, se vám nežije špatně.

Misijní činnost vám dělá radost, navíc je to jistota pravidelného příjmu.

Sice jste svůj život nezasvětili celý Bohu jako váš bývalý spoludružiník

Strachota, ze kterého se stal kněz, ovšem pomáhat mu v jeho práci

je pro vás nyní prvořadé. Je to přece jen lepší život,

než když jste museli pročesávat kdejakou starou skřechu nebo quiritskou ruinu a doufat, že tam naleznete něco cenného, nebo když jste pomáhali za mizerný peníz vyhánět běsy z okolí dědin...